

“Ηλιος καὶ παιδί

‘Ο γιός μου κάθεται μόνος
στήν αὐλή, σκεφτικός.

—Τὶ κάνεις; τοῦ λέω. Για-
τί δὲν παίζεις; (εἶναι 5½ χρο-
νῶν).

—Πῶς δὲν παίζω!

—Μπᾶ, καὶ τί παίζεις;

—Παίζω μὲ τὸν ἥλιο. Νά,
κοίταξε, πῶς τὸν παίρνω στὰ
χέρια μου. Μέσα στὸ νερό, στὸ
ποτήρι κάνει τόσα πολλὰ
χρώματα, σὰν οὐράνιο τόξο.

Προσέχω καὶ βλέπω πῶς
πράγματι ὁ ἥλιος σχηματίζει
στὸ γυαλί (ἐμεῖς οἱ μεγάλοι
τὸ λέμε διάθλαση) οὐράνιο τό-
ξο. Βλέπω πῶς πράγματι στὴ
χούφτα του κρατᾶ τὸν ἥλιο ζε-
στό - ζεστό.

Γίνομαι ἐγὼ τώρα σκεφτι-
κὴ. Τὰ παιδιὰ μποροῦν τόσα
νὰ μᾶς διδάξουν. Προσέχουν
πράγματα ποὺ ἐμεῖς δὲν ἔχου-
με τὸν καιρὸ οὔτε καὶ θεω-
ροῦμε ἀπαραίτητο νὰ τὰ προ-
σέξουμε. Τὶς κάμπιες, τὶς ἀ-
ράχνες, τὰ μηρυγκία, τὶς πε-
ταλοῦδες, τὰ πουλιά. Μιλοῦν
μὲ τὰ ζῶα καὶ καταλαβαίνουν
τὴ γλώσσα τους, μελετοῦν τὰ
φυτὰ καὶ τὰ δέντρα, ὅλα τὰ
ψάχνουν καὶ τὰ τοποθετοῦν
στὴ συνείδηση τους.

—Ποιὸς εἶναι ὁ ἀριθμὸς
ποὺ ὅταν τὸν μετρήσουμε δὲν
ἔχει πιά ἀπ’ ἐκεῖ καὶ πέρα
ἄλλο;

Πετάγομαι ξαφνικὰ ἀπὸ τὶς
σκέψεις μου. Τὸ δικό του τὸ
μυαλὸ πῆγε κι’ ὅλας ἀλλοῦ,
πῆγε τόσο μακριά.

—Δὲν ἔχουνε τέλος οἱ ἀριθ-
μοί...

—Μὰ πῶς, δὲ γίνεται!
Πρέπει νᾶχη ἓνα ἀριθμὸ. Πέ-
ρα ἀπὸ τὸ δισεκατομμύριο...

—Τὰ δύο δισεκατομμύρια.

—Κι’ ὕστερα;

—“Υστερα ἄλλα, ἄλλα, ὡς
τὸ ἄπειρο.

—Καὶ τί εἶναι ἄπειρο; Καὶ
πέρα ἀπ’ αὐτό;

—Δὲν ἔχει τέλος. “Οπῶς
καὶ στὸν οὐρανὸ, στ’ ἀστέρια,
ὅσο προχωρεῖς τόσο βρίσκεις
καὶ καινούργια.

Τὸ βλέμμα του φωτίζεται.
“Ἐχω βαθειὰ - βαθειὰ τὴν ἐν-
τύπωση ὅτι τόνισε... Μπαίνω
στὴν κουζίνα. Ἐκεῖ μὲ φθάνει
μὲ πρόσωπο κατακόκκινο ἀπὸ
χαρά.

—“Ομως ὁ ἥλιος τὰ βλέπει
ὅλα τ’ ἀστέρια, τοὺς βλέπει
ὅλους τοὺς ἀριθμούς καὶ τὸ
τέλος, δὲν εἶναι;

—Ναί... (ἀπαντῶ ἀφηρη-
μένα, κόβοντας τὴ σαλάτα).

—Εἶδες; Δὲν ἔχω δίκιο νὰ
παίζω μὲ τὸν ἥλιο; ‘Ο πιὸ δυ-
νατὸς φίλος... Αὐτὸς θὰ μοῦ
τὰ πῆ ὅλα...

Καὶ γυρίζει θριαμβευτικὰ
στὴ γωνίτσα του, στὸν κήπο,
ἀφήνοντας με μὲ τὴ νοσταλ-
γία, τὴ νοσταλγία τῆς καθα-
ρῆς σκέψης τῶν 5½ χρόνων.

ΓΛΑΥΚΗ